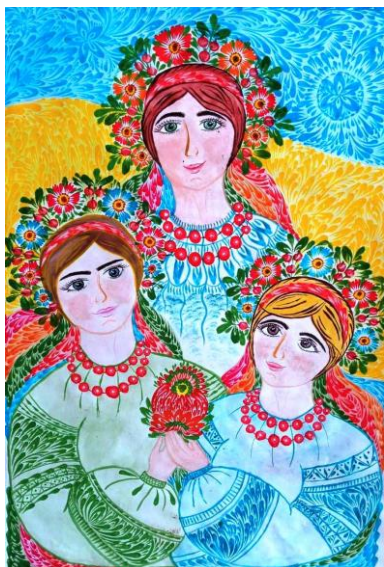

КАЗКА ПРО ПЕТРИКІВСЬКИЙ ОБЕРІТ

Ох і гарні степи Петриківщини. Яскраві від квітів, дзвінки від пташиного співу. І люди тут жили вільні як вітер, щедрі як земля, красиві як сонце. Таких дівчат, мабуть, ніде у світі немає. Одна за одну краща та миліша. Козаки й козачки.

Дійшли до османського хана чутки про красунь і забажав він мати їх у своєму гаремі. Та знав, що козаки нізащо не віддадуть своїх коханих. То вирішив їх обдурити.

Послав хан в Україну величезне військо. Піднялися на зустріч йому козаки. День і ніч рубили вони ворога. Але не знали наші воїни, що ще кількадесят османів під виглядом торгового люду йдуть за красунями.

Тим часом в Петриківці зібралися жінки старшого віку. Тривога бентежила їхні серця. Біду передчували. Зговорилися піти до старої козачки, яка зналася на ворожінні.

- Бачу ворога близько, - сказала вона. - Йде він до нас тишком-нишком. Думки в нього чорні, а дії підступні.

- Як же ми можемо захиститися від ворогів, - запитали у ворожки жінки. - Ми можемо взяти в руки зброю, але наших сил недостатньо, щоб протистояти міцним чоловікам.

Подумала ворожка, помовчала, подивилася навкруги. А в її хаті на усіх стінах були підвішені оберемки сушених квітів. Бо ж було й лікувала вона своїх земляків.

- Нас врятують наші квіти, - задумливо проговорила стара.

- Як це? - здивувалися жінки. - Літо скінчилося, квіти зів'яли, за деревами вже не сховаєшся. Тож як вони нас врятують? Що ти кажеш таке ворожка?

- Повертайтеся по домівках, сестри. Беріть буряки, моркву - все, що знайдете в коморах. Робіть з них фарби. Беріть своїх котів-мурчиків та обережно, щоб не пошкодити, зріжте з них шматочки вовни та зробіть пензлики. Малюйте

квіти на печах, на стінах, на посуді. Будете готові, гукайте мене. Зайду до кожної хати.

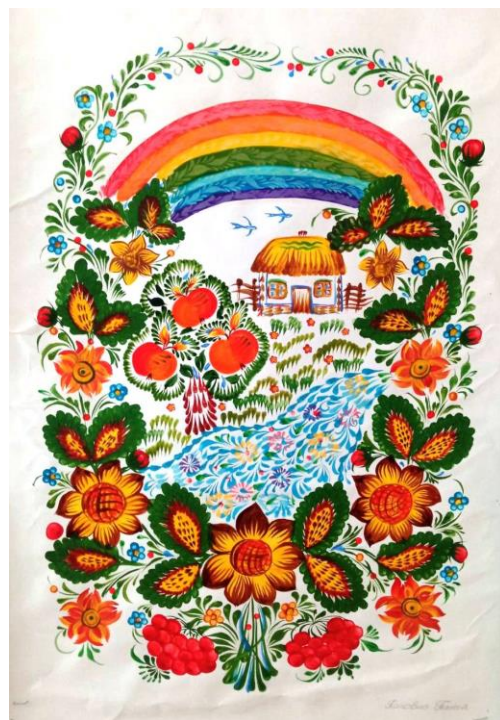
Здивовані пішли жінки по своїх домівках. І закипіла робота. Увесь вечір і всю ніч малювали вони квіти, поступово перетворюючи біленькі хатки у яскраві квітучі галявини.

Навіть, з під рук тих, хто не вмів малювати, народжувалися дивовижні цибулинки-квіточки, стиглі грона калини. Деякі майстрині захопилися малюванням так, що прикрашали свої малюнки казковими птахами.

У ту ніч село не спало. Під ранок знову пішли жінки до ворожки.

- Ми все зробили, як ти казала. Що нам далі робити? – запитали вони в неї.

- Подивимося, що у вас вийшло, - сказала ворожка й пішла по хатах.

Заходила стара в уквітчану хату й сипала на малюнки порошком з подріблених квітів. І так в кожній хаті.

На ранок до села підійшли вороги під виглядом торговців. Але села вони не побачили.

Перед очима незваних гостей серед майже голого осіннього степу постав дивовижний сад із неймовірних чарівних квітів, а на них співали дивовижні птахи із казковим пір'ям.

Спробували вороги пройти через цей сад, та надто тісно спліталися між собою калини й волошки, соняшники й троянди. Надто широкими були крила птахів, які застеляли ворогові очі.

Кілька днів ходили навколо саду вороги, але так нікого й не побачили. Змушені були повертатися до свого хану ні з чим.

Відступило й велике ханське військо. А згодом і козаки повернулися додому.

З переможними піснями підходили вони до Петриківки і під ці співи проступали між яскравими квітами їхні охайні біленькі домівки. А з них виходили до своїх козаків усміхнені й щасливі козачки.

Відтоді яскраві квітково-калинові орнаменти прикрашають домівки Петриківки. І кожен місцевий житель знає, що ці малюнки є магічним оберегом селища.

**Петриківська центральна бібліотека
КЗК «Петриківська ЦБС»**

Авторка - **Вікторія Миколаєнко**

Ілюстраторки –
**Головата Олександра,
Павленко Діана,
Бельмас Вікторія,
Пелих Віолета,
Бойко Вероніка,
Вихованець Людмила,
Попович Таїсія.**

